

Karšadienis

Buvo šilta vidurvasario diena – tokia pat kaip tūkstančiai kitų vasaros dienų: naktį švelniai nulijo, o rytą saulė išvaikė debesis ir puolė spiginti žemėn, iššiepusi meilūs, auksinius dantis. Apie vidudienį visos pievų gėlės jau alpo, geibo nuo karščio, vėdavosi lapeliais ir šnabzdėjo iš paskutiniųjų:

– Bent vėjelis koks pūstelėtų!

Gandras Alfonsas – ir tas blaškėsi papieviais, skeryčiodamas nukarusiais juodbalčiais skvernais, ieškodamas gaivesnės ūksmės, kur nepasiektų kaitrusis saulės šypsnyš. Suradęs pavėšį, vis tiek nenurimo – stypsojo ant vienos kojos ir kaleno snapu nepatenkintas:

– Regis, neberekės nė į Afriką skristi!.. Pati atskrido pas mus, kad ją kur zebra!

Ežiukas irgi pūškėjo pusgyvis, pasislėpęs po išvirtusios pušies šaknimis. O geriausiai jautėsi kormis Andžėjus Andriulis! Jis prasmego skradžiai žemę – ten, kur sroveno šalti požeminiai šaltiniai, ir kniurkė sau į ūsą:

– Man nei šilta, nei šalta. Ne taip kaip kitiems.

Pieva aplink ažuolą atrodė tarsi išmirusi, tik vienas vienintelis baltas gyvūnas šnopusdamas lakstė nuo ažuolo prie upelio... Nuo upelio prie ažuolo.

Kas jis? Atspėjote! Taip, tai arklys Dominykas! Uždusęs ir sukaitęs, jis laistė savo svajonių rugiagėlę, kad tik mylimoji neperkaistų ar nenugeibtų. Bet, kad ir kaip stengėsi, gairus gėrimėlis vos išlietas kaipmat išdžiūdavo,

išgaruodavo, o į žemę susigerdavo tik keli maži lašeliai... Nustėrusi rugiagėlė aiktelėdavo ir puldavo maldauti:

– Ak, brangusis, nespėjau nė paragauti... Gal atneštum dar?

Dominykas ir lakstė... Nulekia, parlekia, palieja... ir stovi kurį laiką šalia mėlynžiedės, užstodamas kaitriąją saulę. Alsuoja liežuvį nukoręs... O rugiagėlė ir vėl šlama, virkauja savo gailiu balseliu:

– Dominykai, dievaži, tuoj į sieną pavirsiu! Gal galėtum atnešti dar keletą gurksnelių?

– Tuojau, palauk truputį... Sekundę atsipūsiu!

– Betgi tu – žvėriškai stiprus!

Kur dingi Dominykas – atsikvepia ir vėl prie upelio!

Pašalio vakaras

Galų gale saulutė pavargo žaisti afrikietiškus žaidimus, nusiziovavo ir ėmė leistis už miško, niurnėdama po nosim:

– Taip karštai juos myliu, o jie, regis, visai nesidžiaugia! Ką gi... Ryt patekėsiu ir savo jausmus išliesiu dar karščiau!

Pajutęs vakaro vėšą, aprimo ir arklys Dominykas.

– Na kaip, brangioji, neištiko saulės smūgis? – paklausė pasilenkęs.

– Ne ne, brangusis, – nuramino bičiulį mėlynžiedė, – priešingai, šiandien jaučiuosi gerokai ūgtelėjusi ir net sustiprėjusi. Tu taip mane prilaistei, net kaitra neišvargino. Ar ne gražiai blizga mano lapeliai?!

Ir atkišo gležną rankelę – arklys nė nesuprato, ar uostyti, ar bučiuoti? Palenkė galvą ir dėl visa ko atliko abi malonias pareigas – ir pauostė, ir pabučiavo.

– Atrodai išties puikiai! – Dominykas apsidairė ir, pamatęs pievoje daugybę nudžiūvusių ramunių bei jonažolių, atsiduso: – Gaila, visų palaisyti nespėjau... Einu upelin nusiprausti, nes sukaitau kaip koks kazlėkas, – pridūrė ir nukinkavo prie upelio.

Pūkstelėjęs vandenin, Dominykas išgąsdino varles, snūduriavusias po vėsiais lelijų lapais.

– Gelbėkitės, meteoritas!!! – sucypė apyžlibė Makabrėlė ir nėrė upės dugnan.

– Vardan gandro ir lydekos, – persižegnojo Dramblota, užsimerkė ir niurkt draugužei iš paskos!

Nerdama netyčia praplėšė akis ir... priešais save išvydo išsiviepusį arklio Dominyko snukį:

– Šis baltas meteoritas kažką man primena!

Išnėrusi į paviršių, ėmė šaukti drauges:

– Nebijokit, kvankos, čiagi mūsų Dominykas maudosi!

– Džiaukis, kad esi arklys, o ne koks meteoritas! – į baltą arklio ausį burbtelėjo Makabrėlė, – o tai kad spirčiau į dantis!

– Betgi meteoritai dantų neturi! – tik prunkstelėjo tas.

Apsidžiaugė kvaksės, bičiulio sulaukusios, ir tuoj aplink jį suplaukė.

– Už tai, kad išgąsdinai, turėsi panešioti!

– Gerai, šokit ant nugaros! – kinktelėjo baltasis padūkėlis, – pasportuosime prieš miegą!

Tik strykt iš upės ir pasileido kaip patrakęs! Taip ir nubildėjo, apkibęs varlėmis. Lėkė vakarėjančiais papieviais, šuoliavo ūkanotom pakrūmėm, o varlės kvykė, pypė, akis vartė... Ir stipriai laikėsi įsitvėrusios arklio Dominyko karčių, kad kartais nenudribtų. Tik viena Gabutė netyčia ėmė ir apsižioplino. O buvo taip:

– Dominykai, sukime į kitą pusę! – kažki ką sumąščiusi sušuko žalioji važnyčiotoja.

– Kur sukti? – neišgirdo Dominykas.
– Ten! – Gabutė iškėlė leteną ir parodė kvarktelėdama. – Varom į vorų restoraną! Į pelkę!

– Supratau!!!

Dominykas staigiai pasisuko pelkių link, greičio nė nestabdydamas! Bet... Gabutė neišlaikė pusiausvyros! Sumojavo letenėlėm – pliumpt ir nubildėjo dilgėlynan. Visą šoną išsidilgino!!! Bet, baisiausia, kad nei Dominykas, nei varlės to nepastebėjo, – nukūrė sau lyg niekur nieko. Teko Gabutei vienai šokuot namučio.

– Ale tai žlibas kuinas, negalėjo sustoti! – niurnėjo perpykusi varlė, kasydamasi nudilgintus šonus, – ale tai gerai, kad krisdama bent akių neišsibadžiau! Ale tai nesmagu, kad išsidilginau, – išbėrė dabar it kokią rupūžę! Kad jiems pilvus susuktų tame šlykščiame vorų restorane!..

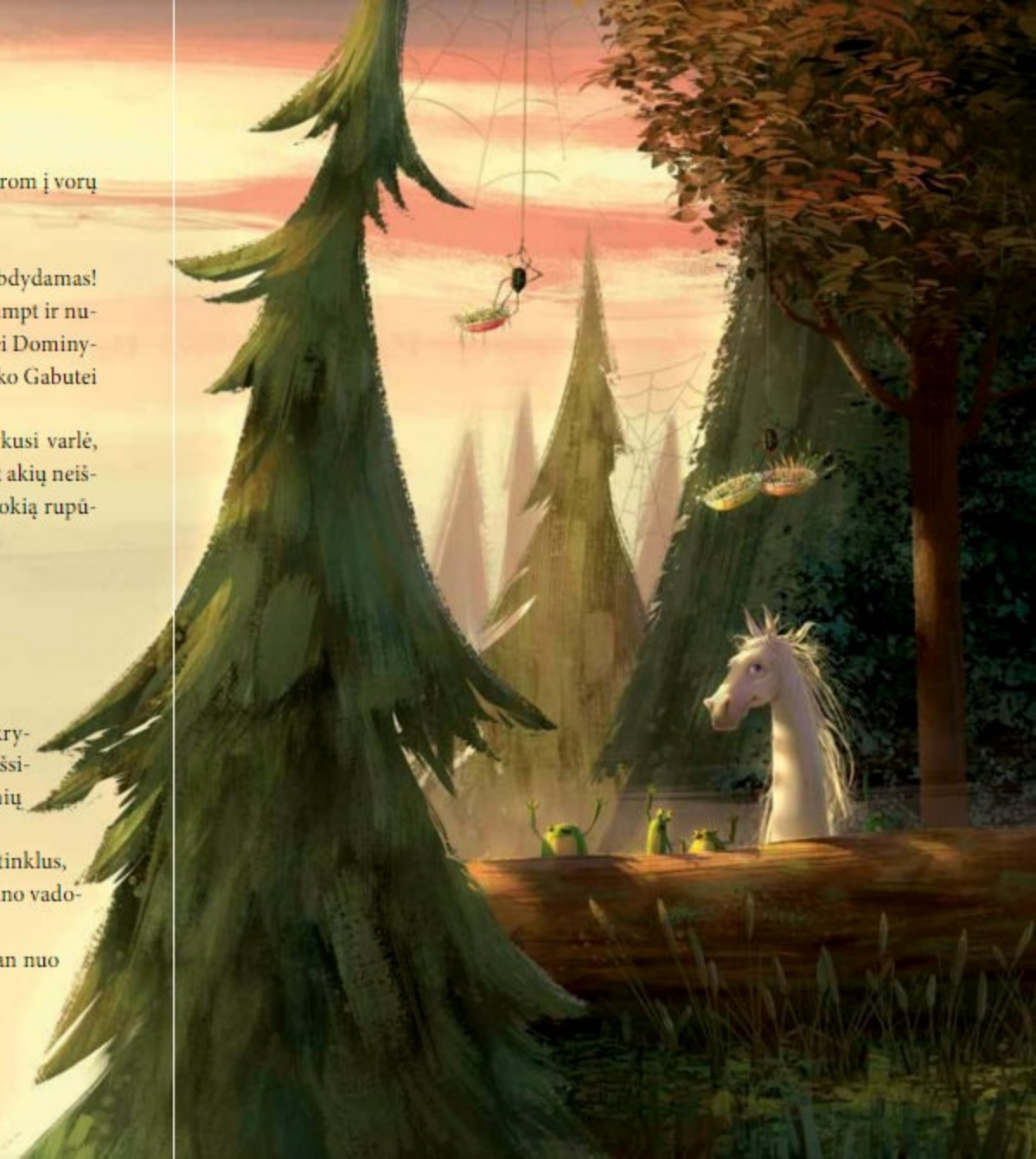
Vakariene vorų restorane

O Dominykas su varlėm aplankė savo draugelius vorus kryžiuočius, gyvenančius netolimam pelkių eglyne. Atbildėjo ir išsidrėbė ant minkštų restorano samanų! Arklys tuoj užsisakė pienių ir dilgėlių salotų, o varlės –usių kojelių užkepėlės.

– Nežinau, ar užtenkamai mūsų šiandien pakliuvo į mūsų tinklus, ar pakaks visoms varlėms! – nuogąstavo vorų kryžiuočių restorano vadovas baronas fon Kombikormas, – jei ką, galime pridėti žiogų!

– Vardan gandro, – įsižeidė Dramblota, – tik ne žiogų... Man nuo jų bloga, net pažaliuoju visa...

– Tu ir taip žalia, – lyg tarp kitko sumurmėjo Nataša.

– Tai gal sliekų! – pasiūlė paslaugusis Kombikormas.

– Jeigu tik neriebūs... Jei turite dietinių.

– Rasime, ponias. Jums tikrai rasime.

Kol baronas fon Kombikormas su padėjėjais gamino vakarienę, arklys Dominykas su varlėmis dūko ir linksminosi toliau: žaidė slėpynes, mešką voratinklyje, šoko kvaksinį ir šlepsiuką – mėgstamiausius varlių šokius... Tai prisidūko, tai prisilakstė, kol pasigirdo virtuvės šefo Pyragėlio fon Kuskuso balsas:

– Mielieji, sėskit prie rąsto, vakarienė jau paruošta!

Apsilaižė Dominykas ir ėmė šlamšti mėgstamiausias savo salotas.

– O ko čia dar įdėta, be pienuių ir dilgėlių? – nustebęs padavėją pasišaukė Dominykas, – taip skanu ir trašku!

– Salotas paskaninom grybais! Kurmis Andriulis netikėtai atnešė glėbį šviežių ūmėdžių ir kazlėkų!

– Niekada nežinojau, kad Andžėjus dirba jūsų restorane, – sumirksėjo arklys, kimšdamas salotas už abiejų žandų.

– Nedirba... Tik kartais pristato maisto produktų, kaip ir ežys ar lapė...

– Puikūs grybai, – apsilaižė viską sukirtęs Dominykas, – perduokit gerb. Andriuliui nuo manęs kuo didžiausią padėką! Na, varlės, ant nugaros!!! Man jau laikas pas rugiagėlę!

Padėkojo ir varlės baronui fon Kombikormui, atsiskaitė perlamutrinėm geldelėm ir šoko ant arklio! O tas kad pasileis šuoliais – tik aidas pamiškėm nudundėjo! Akimirksniu grįžo prie ažuolo ir prigulė šalia rugiagėlės:

– Labukas, brangioji, štai aš jau ir namie.

– Kur taip ilgai buvai? – sušnibždėjo rugiagėlė.

– Išsimaudžiau, paskui su varlėmis nulėkėm į restoraną, pavakarojom... Prisikirtom salotų.

– Galėjai bent perspėti!

– Nepyk, kitąsyk būtinai perspėsiu, – mylimąją pabučiavo Dominykas ir, pajutęs kaitrios dienos nuovargį, saldžiai nusiziovavo.

– Dominykai, tu jau miegosi? – papūtė žandus nepatenkintos varlės, – nenuneši mūsų ligi upės?

– Betgi jūs ir tinginės! Tuoj, tik pasikalbu su rugiagėle ir nunešu!

Žavingi Dominyko ditiramba

– Kaip laikaisi? – paklausė rugiagėlė Dominykas, – ar nesušalai, ar neištroškai?

– Ne, dar nešalta... Be to, vakarėjant ir tavo brangakmenis puikiai šildo!*

– Hmmm... Tokią karštą vasarą jis turbūt nelabai ir reikalingas... – susimąstė gėlytės saugotojas, – gal truputį net pavojingas. Kad dieną neperkaistum... Gal vertėtų iki rudens jį pakasti kur nors atokiau?

– Neišmanėli! Paryčiais, kai žemę sukausto ryto vėsa, jis taip maloniai šildo, – nesutiko mėlynziedė, – o ir ruduo netruks ateiti. Palikime jį ten, kur užkastas.

– Kaip pasakysi, taip ir bus, – linktelėjo galvą Dominykas, – juk tu šios pievos karalienė! O ką veiksime dabar? Gal ditirambą prieš miegą arba lopšinę?

* Tiems, kurie neskaitė ankstesnių Dominyko nuotykių, skubame pranešti, jog arklys Dominykas buvo nuvykęs į tolimąją Plutono planetą ir pargabeno iš ten stebuklingą, žiemą vasarą šildantį brangakmenį, kurį užkasė netoli nuo rugiagėlės. Idant jo mylimoji žiemą nesusaltų...

Rugiagėlė, regis, atgavo gerą ūpą:

– Geras ditirambas dar jokiai gėlei nėra vakarėlio pagadinęs!

Arklys papurtė karčius ir tuoj pat sueiliavo:

Rugiagėlė jautri, graži, kantri,

Kas bus rytoj, kas bus poryt?

Arklys palaistys ir paguos,

O ji kvapu atsidėkos...

– Beveik neblogas, – pagyrė
rugiagėlė, – tik antra eilutė nelabai.

– Kodėl nelabai? – nesupra-
to Dominykas.

– Iš jos sklinda nerimas... „Kas bus rytoj, kas bus poryt?“

– Jokio čia nerimo, – ginčijosi poetas, – paprasčiausias gyvenimiškas klausimas.

– Ne ne!... Gera poezija turi nuraminti. Ypač vakare, prieš miegą.

– Tuoj bus tvarka! – pasimuistė Dominykas ir sueiliavo iš naujo:

Diena kaitri, gėlė kantri,

Poezija rami rami...

Arklys palaistys ir paguos,

Gėlė kvapu atsidėkos.

– Na va, iškart geriau, – nurimo rugiagėlė.

– Pala pala!!! O apie mus – nė eilutės? – nepatenkintos sukurkė varlės
ir Dominykui teko rimuoti dar kartą:

Diena kaitri, gėlė kvapi,

Poezija rami rami...

Varlytės kurkia paupiuos,

O aš visom visom žaviuos.

Dabar jau paniuro rugiagėlė:

– Kodėl „visom visom žaviuos“?

Dominykui ir vėl rūpestis:

Diena kaitri, gėlė kvapi,

Poezija rami rami...

Varlytės kurkia paupiuos,

O aš rugiagėle žaviuos.

– Galų gale! – suplojo lapeliais mėlynžiedė, – puikus ditirambas!
– Na, poete, nuneši prie upės ar ne? Pats pažadėjai! – Dominykui į ausį kvarktelėjo Dramblota ir tuoj užsiropštė jam ant nugaros. Neatsiliko ir kitos išverstaakės.

– Betgi rugiagėlei bus liūdna! – atsakė Dominykas, akies krašteliu žvilgčiodamas į savo mėlynžiedę. – Nebenoriu jos skaudinti!

– Nunešk jas, – atlaidžiai nusišypsojo toji, – o grįždamas ir man vandens parneši! Atsigersiu prieš miegą.

Kur dings arklys – pašoko, mostelėjo baltais karčiais ir jau lėks... Bet ūmai pajuto, kad viskas aplinkui sukasi – ažuolas, pieva, rugiagėlė, debesys!!! Dominykas vos neparkrito.

– Ei, ei – ko čia svirduliuoji? – ėmė klykti varlės, – gal šungrybių prisivalgei?

– Atsiprašau. Per staigiai pašokau, tai galva ir apsisuko, – numojo uodega arklys ir ramiai nuspūdino upelio link.

Nutikimas paupy

Kinkuodamas paupiu Dominykas išgirdo linksmus vaikiškus balsus!

– O kas gi čia?

Pasuko galvą, mato: anapus upelio laigo du balti maži arkliukai, vaiko-si kits kitą. Arklys geriau įsižiūri:

– Vajetau, jie gi žaidžia pakilę virš žemės! Gal jie besvoriai?

– Ei, varlės! Ar jūs nieko nematot, negirdit? – paklausė sunerimęs Dominykas.

– Kur, ko nematom?

– Pievoj... Kitoj upelio pusėj skraido du maži balti arkliukai!

– Vardan gandro! Dominykai, gal tau vaidenasi?!.. Ten gi renkasi vakarinis rūkas!

– Hmmm... Niekad negirdėjau, kad rūkas juoktųsi, – sumurmėjo Dominykas, pėdindamas toliau.

Prie upelio jau laukė įsiskaudinusi Gabutė:

– Dominykai, tu visada draugus pamiškėj pameti?

– Nesuprantu, – sumirksėjo arklys, – apie ką tu?

– Nudribau tau nuo nugaros, tiesiai į dilgėles, o tu nė nestabtelėjai! – vargšėlė net apsiašarojo.

– Atleisk, nepastebėjau, – susigėdo Dominykas.

– Nepastebėjo jis... Pasižiūrėk, mano šonai tarsi nusvilinti... Ir išberti kaip kokios rupūžės!

– Tuoj papūsiu, – sutriko Dominykas, – kaipmat šonai atauš.

– Pūsk pūsk... – karčių ašarą nurijo Gabutė. – Dabar čia... Dabar uodegon... Dabar kitą šoną... Patys tai prisirijo, o kitiems nieko neatnešė!

– Nebeskauda?

– Labai tau rūpi, skauda kam ar neskauda... O jei mane gandras Alfonso būtų surijęs?

– Jis mūsų pievoje nevarliauja, – murmėjo arklys... – nepyk, Gabute... Nori, sukursiu tau ditirambą?

– Dar pažiūrėsim, koks tas tavo ditirambas!

Dominykas atsikvėpė ir išpyskino:

*Gabutė – didi karžygė,
Jai nepriylgsta nė viena varlė,
Nuo arklio ji nušokti moka,
Jos nepriplotum net su kuoka!*

